

HALHATATLANOK

TÖRTÉNETEK EGY TÁVOLI VILÁGBÓL

GRÉGER CSABA

HALHATATLANOK
Gréger Csaba: Történetek egy távoli világból

Szerkesztő: Szöllősi Dániel

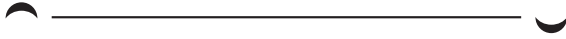
©Gréger Csaba 2022
©Borító: Pozsgay Gyula, Pozsgay Gábor, 2022
©Mirage Games, 2022

ISBN 978-615-01-5075-8
Minden jog fenntartva

www.halhatatlanokvilaga.hu
info@halhatatlanokvilaga.hu

GRÉGER CSABA

HALHATATLANOK

TÖRTÉNETEK EGY TÁVOLI VILÁGBÓL

MIRAGE

*Gáspár Péternek,
hogy még jobban
felnyitotta a szemem.*

TARTALOMJEGYZÉK

Prológus.....	9
Mesékszárnyain.....	12
Egy lélek ára.....	20
Az Átkelés.....	50
Az örökség.....	79
Álmok földjén járva.....	109
Amire születünk.....	136
A vér szava.....	167
Gyökeret verve.....	200
Tekergő csigavonalak.....	231
Epilógus.....	260

PROLÓGUS

Az ember mindig is vágyott az istenek közé emelkedni.

Az idők kezdete óta csodáljuk és féljük őket, kik a halandó valóságunk keretein túlról figyelik tetteinket, s akik végtelen hatalmukban vezetnek vagy büntetnek minket. Kik pásztoraink és bíráink, kiknek kérész életünk csak egy röpke és jelentéktelen pillanat, és kiknek szemében születés és halál nem különbözik egymástól, hiszen mindkettő csak a múlandóság egy homokszeme az idő örökké forgó órájában. Követjük őket, hiszen lényük magasztossága úgy vonz minket, mint éjjeli lepkét a gyertya fénye, és bár létezésük titkait igazán meg nem érthetjük soha, mi is részesei akarunk lenni a csodának, melyek ők maguk.

Hiszen tökéletesek. Halhatatlanok.

Így hittük ezt sokáig mi is. Ám távoli ismeretlen földeken született egy nép, mely nem elégedett meg azzal, hogy csupán messziről csodálja a hatalmasok birodalmát. Kiknek szívében katlanként gyulladt fel a tűz, és a belőle feltörő láng aztán oly magasra tört, mint halandók lelkében azelőtt még sohasem.

Ez a láng pedig futótűzként perzselt fel mindent, mit a világunkról addig hittünk vagy sejtettünk, s a végtelen tudás- és hatalomvágyuk nyomán létük csillaga fényesen emelkedett olyan magasra, hogy végül átszakította halandó létünk szövetét, és izzó ragyogással ragadta magával azt, mire az emberiség születése óta a nép minden gyermeke titkon vágyott: a végtelen hatalmat. Ők voltak a Felemelkedettek, kik megnyitották a Felső Síkok pecséttekkel lezárt kapuit, hogy aztán az új világ hódítójaként álljanak egykori védelmezőik színe elé.

Majd háború dúlt, a Világok Háborúja, hosszú esztendők során át tombolt a fergeg, és nyomában nem járt más, csak őrült pusztulás.

Majd az egek megremegtek, tüzes könnyeiket a megroppant földekre és megáradt vizekre hullatták, és végül csend lett, ahogy a Sors kereke is megroppant, és a lehetetlen valósággá vált. A bitorlók győzedelmeskedtek, a Felső Síkok végtelen tükre szilánkokra robbant szét, a mozaikként szétszóródó halhatatlan világok pedig új urakat kaptak. És Ők, kik valaha Őrzők voltak a porból felemelkedő gyermeknépnek, végül elbuktak halandó szolgálóikkal szemben. És a halhatatlanok korának akkor vége lett.

Ezután a Káosz ideje jött el.

Azok, kik a halhatatlanok közül megmaradtak a tomboló harcok után, mardosó szégyenükben elhagyták örök otthonukat. Volt, ki a szétszórt mozaikdarabokként keringő éteri síkok romjain, volt, ki a halandó és halhatatlan földeket összekötő ismeretlen világ homályában rejtőzött el, hogy aztán feleméssze a bánat és a feledés. De akadtak olyanok is, kiknek a szerencsecsillaga végképp lehanyatlott, és kiket szökevényként vadásztak le a bitorlók vérszagot fogott kopói, hogy aztán szolgásgorba kényszerüljenek, vagy utolsó harcukban bukjanak el örökre.

A legtöbben azonban oda menekültek végső elkeseredésükben, ahol még bízhattak abban, hogy támogatásra lelnek, hol még ismerték és félték nevüket, s hol hatalmukban még meggyengülve is tiszteletben és bőségben létezhetek. Így történt tehát, hogy a halhatatlanok azokra a földekre ereszkedtek végül alá, melyek őrzését ők maguk kapták feladatul még az idők kezdetén.

Alászálltak az embernépek halandó birodalmaiba.

De vajon mi történik akkor, ha azok, kiknek addig szent áldozatainkat ajánlottuk, kikhez imáinkat vagy fohászainkat küldtük, s kiktől sorsunk jobbulását vártuk egykoron, egyszerűen maguk is köztünk járnak?

Mit ér egy isten, ki nem isten már? Méltó marad az áhítatunkra, vagy nem több már, mint egy letűnt kor lassan tovaszökő árnyéka, egy bálványarc, melynek vonásait az idő kérlelhetetlen vasfoga csiszolja simára és felismerhetetlenre?

A Kétségek Kora jött el.

Századok múltak el, mire világunk felocsúdott a döbbszent me-rengésből, és az évek szárnyán minden, mi egykor virágzott, végül újra erőre kapott. A síkok háborúja által ütötte sebek lassan behegedtek a világ arcán, birodalmak épültek újjá, és új társadal-mak születtek. És ugyan azok, kik győzelmet arattak felettük, már réges-rég elhagyták az emberek birodalmát, Ők velünk maradtak.

Égi vonásaikat ugyan megkoptatta az idő, és bár legnagyobbjaik maguk már nyugovóra tértek a világok ismeretlen határai mögé, a korfordulók során véreink keveredtek egymással. S mi fiaikat és leányokat nemzettünk, kiknek arcán aztán felsejlettek hajdanvolt Őrzőink, bukott isteneink vonásai.

Ők azok, kik soha nem válhatnak igazán emberré, hiszen még ma is, megfogyva és meggyengülve is többek, hatalmasabbak nálunk. Kik néha bajtársaink és testvéreink, néha pedig vezetőink és zsarnokaink. És mi nem tehetünk mást, mint óvatos csodálattal figyeljük őket, hiszen világaink már végérvényesen összefonódtak, és hogy féltük vagy vágytunk erre egykoron, mindegy is már, hisz ők már köztünk élnek.

A halhatatlanok.

MESÉK SZÁRNYAIN

Az erőd hófehér falaira álmosan simultak rá a lemenő nap nyomán vetett, hosszan elnyúló árnyékok. Valahol, a szigorú bástyák egyik ablakában feje fölé emelte kürtjét a díszes ezüstszín vértjét büszkén viselő, ifjú harcosok egyike, hogy aztán fémes hanggal tudassa a világgal, hogy elérkezett az őrsváltás ideje.

Nem sokkal később újabb kürt harsant a szemközti toronyból, mint ami dölyfösen igyekszik válaszolni a neki címzett felhívásra, de érces összhangjukat hamarosan elnyomta a templomtornyok nehéz harangjainak felzengő, magasztos éneke.

Neiralis birodalmának legerősebb végvára, a *Fehér Gárda* főhadiszállása hamarosan eltelt a harangok zengő hangjával, hogy aztán az erőd falai, tágas udvarai és a kvártélyok ablakai is mind megteljenek a gárdisták és a növendékek sorával, akik az ég felé emelt arccal, lehunyt szemekkel mondták a Rend szent esküjének szövegét, délcegen és erőt sugározva, éppen úgy, mint minden napnyugta idején.

Észak legkiválóbb katonái az ősi szavak kántálása által minden nap újra és újra felesküldtek a rend és a béke védelmezésére, az elesettek gyámolítására, és arra, hogy sosem hagyják feledésbe veszni a *halhatatlan birodalmak* dicsőségét.

Mikor esküjük végére értek, mindenki visszatért korábbi teendőihez, s az erőd újra nyüzsgő hangyabollyá változott, az alkonyat vöröses fénye magasztosan csillant meg a tüsténkedő harcosok fényes páncéljain.

A kócosan fehérülő felhők rendíthetetlen arcokra vetettek árnyékot, s csak egy akadt közöttük, melyen a szomorúság által tépázott szív szülte súlyos könnycseppek ragyogtak.

A fiú szipogva nézett fel a kezét vaskesztyűs markában erősen szorító, magasán fölé tornyosuló férfira, aki szinte vonszolta maga után a keserűségtől szinte magatehetetlen gyermeket.

Alig néhány óra telt csak el azóta, hogy a fiú szülei utolsó ölelé-sükkel útjára engedték a csupán hatesztendős gyermeküket, hogy végleg átadják őt a Fehér Gárda szigorú arcú kiképzőtisztjének.

Mint az ország minden lakója, ők is igen büszkék voltak a fiuk-ra, hiszen megadatott számára az a ritka kegy, hogy befogadja őt soraiba a földrészt legkiválóbb harcosrendje, s ezáltal élete végéig a Fehér Hadurak pártfogoltjává válhat. S bár az ő szívüket is nyom-ta a keserűség, tudták, hogy gyermekük a Gárda tagjaként sokkal magasabbra érhet, mint ha a család mellett maradva a földeken dolgozna nap hosszát élete végéig.

Derran, merthogy így hívták a gyermeket, mindebből persze mit sem értett még. Ő csak édesanyja ölelésére és apja megnyug-tató közelségére vágyott. Ám minden velük töltött boldog pillana-tot végleg elraboltak tőle, mikor az arannyal szegélyezett fehér kö-penyt viselő, és káprázatosan fénylő vértzetbe öltözött, toronynyi magas férfiak határozottan, és egyszerre mégis gyengéden kézen fogták ők, hogy aztán átvezessék a résnyire nyitva álló kolosszális kapuk mögötti ismeretlen, riasztó világba.

A hatalmas, rettentő bástyák sorával pettyezett várfalak alatt haladva a kétségbeesés lelkeket zúzó feketesége kezdett úrrá lenni Derran ifjú tudatán, és ahogy egyre beljebb és beljebb haladtak a rideg kőépületek sora között, úgy patakzott a könny egyre erőse-ben a fiú szeméből.

Úgy érezte, hogy számára a világ itt és most véget ért, és hiába hívta szüleit és testvéreit a nevüket suttogva, szavaira senki sem válaszolt. A kaszárnyák felől jövő, a gyakorlatozást éppen befeje-ző szoborarcú harcosok mindegyike csupán egy pillanat erejéig nézett le rá rezzenéstelen tekintettel, hogy aztán némán haladjon tovább úti célja felé.

A fiú újra felnézett az őt kísérő gárdistára.

A férfi nem lehetett sokkal idősebb Derran legnagyobb bátyjánál, a szőke haj és az alig sarjadó szakáll is szeretett testvérére emlékeztette a fiút. Ezt felismerve erősen igyekezett, hogy valahogy abba tudja hagyni az egyre csak rátörő szipogást, ám mikor az ifjú harcos megérezve, hogy a fiú őt nézi, szigorúan rávillantotta hideg kék szemeit, Derran minden igyekezete ellenére újra keserves sírásra fakadt.

Éppen egy karcsú oszlopokkal övezett, fákkal és virágokkal benőtt udvaron haladtak keresztül, mikor a fiú egy mélyen bűgő, megnyugtató hangra lett figyelmes. Ajkait megharapva újra abbahagyta a sírást, és kétségbeesetten kereste a néhai nagyapját idéző hang gazdáját. S bár csupán egy-két kósza emléke maradt már csak a kedves öregről, most mégis úgy érezte, hogy mindent megadna érte, ha csak egy pillanatra is láthatná őt.

A dús, zöld bokrok takarásában hirtelen meglátta a férfit, aki egy szélesre tárt szárnyú, kezében kardot szorító, s azt az ég felé emelő szobor talapzatán üldögélt. Egyszerű szabású ruhája épp olyan fehér volt, mint a halántékát borító ritkás haj, és az arcát keretező hosszú szakáll.

A férfival szemben a fűre telepedve szintén fehérbe öltözött gyermekek csoportja ült, s Derran meglepetten vette tudomásul, hogy hozzá hasonló korú fiúkat és lányokat is látott az idősebb, magasabb és erősebb testalkatú gyerekek mellett.

A kis csoport tagjai mind csillogó szemmel, arcukon a gyermeki ártatlanság és a végtelen kíváncsiság elegyével ültek a szobor árnyékában, és tátott szájjal hallgatták, ahogy az idős férfi mesél nekik.

Derran földbe gyökerezett lábbal nézte az őszinte boldogságot sugárzó csődületet, és a szívét mardosó keserűség szorító érzése egyszerre enyhülni kezdett.

A bátyjára emlékeztető fiatal gárdista megpróbálta ugyan un-szolni, hogy induljanak tovább, de a fiú megmakacsolta magát, és újonnan megtalált ereje által felbátorodva dühösen toppantott egyet, remélve, hogy ez elegendőnek bizonyul ahhoz, hogy a fehér-köpenyes ifjút jobb belátásra bírja.

Az azonban egyre erélyesebben kezdte szólongatni a fiút, végül erőset rántott a továbbra is ellenkező gyermek karján, hogy azzal mozgásra bírja, a fiú azonban ennek hatására elterült a hideg fehér kőpadlón, és újra sírni kezdett.

A jelenetre felfigyelve ülőhelyéről felemelkedett a szakállas öreg, és jobbával nyugtatóan intett a magában szitkozódó ifjú gárdista felé. Ráncos arcán kedves mosoly játszott, és bizalmas hangon szólt a földön fekvő gyermek felé.

– Gyere, fiam, csatlakozz te is hozzánk – mutatott biztatóan az egymás között sutyorgó gyerekek felé. – Mint látod, éppen az utolsó szabad fertályóránkat töltjük az ifjakkal, mielőtt mindenki elindulna a szobájába nyugovóra térni. Na, ne légy olyan félnék, gyere hát!

Derran lassan feltápászkodott, és riadtan tekintett sziklaként fölé magasodó kísérőjére, a szőke ifjú azonban csak lemondóan megvonta a vállát, bár arca továbbra is vöröslött a fortyogó indulattól.

Az öreg lassú, nehéz léptekkel közelebb sétált hozzájuk. Mosolyogva a fiatal gárdista vállára tette egyik kezét, majd mélyen annak szemébe nézve bólintott felé.

– Menj csak, Thamir, majd én a szállásra kísérem a fiút, ha a végére értünk a meséknek.

Az aprócska fiú könnyes szemei a szakállas férfi szavainak hallatán tágra nyíltak, a kérdés akaratlanul szaladt ki a száján.

– Mese...?

Megpróbált valahogy újra erőt venni magán, és egy utolsót szipogva kihúzta magát, éppen úgy, ahogy látta azt az erőd falai között büszkén sétáló katonáktól.

– Én is szeretem a meséket... Uram.

Az öreg felnevetett, és megborzolta a fiú szőke üstökét.

– Nos, ezt örömmel hallom – majd kérdően a gyermekre nézett.

– Derran – vágta rá a fiú. – A nevem Derran.

– Nagyon örvendek a szerencsének, Derran – válaszolta továbbra is mosolyogva az öreg, miközben a fiút lassan maga előtt vezetve elindult a többi gyermek felé.

– Az én nevem Miolas, és én vagyok a Fehér Gárda *hivatalos mesemondója*.

Cinkosan kacsintott a még mindig könnytől csillogó szemű fiúra, kinek arcáról azóta végképp eltűnt a félelem és szomorúság.

– De el ne áruld ezt az Úrnőnek, hiszen nem igazán szereti, hogy mindenféle történetekkel *fárasztom* a növendékeket. Igen, azt hiszem, így szokta mondani...

Derran szája tátva maradt a csodálkozástól, majd, szinte oda sem figyelve környezetére, ő is letelepedett a puha fűre egy sötét-hajú, idősebb fiú mellé.

– Úrnő? – kérdezte csodálkozva. – Én ezt hittem... vagyis gondoltam, hogy a Fehér Gárda élén maguk a Halhatatlan *Urak* állnak.

A fehérszakállas aggastyán jóízűen kacagott fel a kérdés halatán, majd nagyot nyögve huppant le újra a szárnyas szobor árnyékába. Vékony ujjával maga fölé mutatott a szigorú, világos szín márványból faragott pompás alakra, és ültében bizalmasan előre dőlve mesélni kezdett.

– És ez így is van, Derran. A Fehér Gárdát egykoron valóban a halhatatlan urak vezették, és mind közül is a legkiválóbb harcos volt itt, Aremoth, a Rendíthetetlen. Ő volt az, aki évszázadokon, sőt talán évezredekken keresztül viselte a Gárda parancsnoki címét, s ezáltal az egykori *Halhatatlan Birodalom* legfőbb urainak testőrpapancsnokaként szolgálhatott. Minden, mint ma itt látsz, éppen úgy épült fel újra, ahogy azt Aremoth egykor megálmodta.

– S hol él most Aremoth? – kérdezte türelmetlenül, arcán őszinte érdeklődéssel a fiú. – Ő is itt lakik az erődben?

Az öreg arca hirtelen elkomorodott, mély ráncokkal barázdált arcára különös árnyékot vetettek a környező fák levelektől zöldelő ágai.

A férfi egyszer csak felpillantott a kis udvar fölé magasodó toronyra, s mikor ennek láttán Derran is odakapta a fejét, meglepetten vette észre, hogy a kecsesen ívelt boltívek fölött, a torony félkör alakú apró erkélyéről valaki figyel őkét.

Az aggastyán sötét szemei néhány hosszú, végtelennek tűnő pillanatig egybeforrtak az erkélyen álló karcsú alak tekintetével, majd végül az öreg fejét enyhén meghajtotta a titokzatos jelenés előtt, és újra a gyermekek felé fordult. Miolas szemeire mintha párás fátyol borult volna, de ennek ellenére újra elmosolyodott.

– Aremoth sajnos már nem jöhetett *velünk*. Az életét adta uraiért, még sok-sok évvel ezelőtt, az óhazában. Az utolsó csepp erejéig védelmezte a birodalmat a trónbitorló embernép és köpönyegforgató szövetségeseikkel szemben. – Az öreg újra felmutatott a fenséges szoborra. – Dicső tetteire ma úgy emlékezünk, hogy nem hagyjuk feledésbe veszni az eszméket, amiket mindig is képviselt, és magunk is arra törekszünk, hogy olyanokká váljunk, mint ő. Tisztává, becsületessé és rendíthetetlenné.

A fiú kissé értetlen arcát látva a férfi szélesre tárta két karját, mint aki keblére akarja ölelni az egész világot.

– Ma már mi vagyunk az egykori hatalmasok örökösei. A Fehér Gárda, mint ahogy azt te is tudod, szerencsére újra erős és büszke. Ez pedig annak köszönhető, hogy nem sokkal azután, hogy a nagy háború véget ért, és annak megtépzott *túlélői* megérkeztek az emberek birodalmaiba, Aremoth saját leánya, Arein újra megalapította a rendet atyja dicső emlékére. S a Gárda hamarosan újra virágzásnak indult, s ma már olyan ifjakból neveli a halandók legkiválóbb harcosait, mint amilyenek ti is vagytok.

A körben ülő gyermekek büszkén néztek össze, a nagyobb fiúk arcukon széles vigyorral kezdték egymást cinkosul és kihívóan lökdösni, hogy ezáltal is bizonyítsák társaiknak, ők aztán valóban méltóak a régmúlt ősök örökébe lépni.

Derran egy ideig szótlanul hallgatott, nem is törődve a körülötte kialakult dulakodással, majd égbék szemeit újra az öregre emelve feltette a szívét mardosó kérdést.

– A nagy háború... Ugye a halhatatlanok és az emberek háborújára gondol, Uram? Mikor a zhilarok leigázták az éteri földeket, és ezzel az Őrzőket bukásra ítélték. S ami miatt a halhatatlanok ma már velünk, az emberek között élnek.

Miolas arcáról újra leolvadt a mosoly egy pillanatra. Tekintete újra ködössé vált. Lassan odalépett a fiú mellé, és gyöngéden megsimogatta annak a sírástól és az izgalomtól kipirult arcát.

– Meglepően sokat tudsz a világ dolgairól ifjú korod ellenére, Derran. Jegyezd meg jól, fontos, hogy ne feledjük el ezeket a legendákat, még akkor sem, ha sokszor csupán keserű könnyeket csalnak a szemünkbe.

Egy ideig hosszan és szótlanul nézett egymásra az aprócska, alig néhány esztendő megélt fiú, és az *évszázadok* emlékeinek súlya alatt rég megrogyott öregember. A hallgatást végül Miolas törte meg, ki hajlott korához meglepő gyorsasággal egyenesedett fel, majd két tenyerét összecsapva újra a vígadó ifjúság felé fordult.

– Na de drága gyermekeim, most már legyen vége a szomorkodásnak, hiszen úgy látom, még nem bukott le teljesen a nap a horizont mögé, így hát van időnk még egy utolsó mesére. No hadd halljam, mit szeretnétek hát, hogy elmeséljek?

Az egész udvar zengett az izgatott gyerekhangoktól. Az ifjancok egymást túlkiabálva próbálták meggyőzni az öreget, hogy az ő kedvenc történetüket mondja el, a szakállas férfi pedig játékosan tölcserít csinált a kezéből, s füléhez emelte, mint aki nem hallja jól a bekiabált mesecímeket.

– A magányos lovagról mesélj! – szólt az egyik fiú.

– Ne, a fiú és a varázsló történetét akarom! – vágta rá egy nagyobb legény.

– Az unalmas már, mesélj a halhatatlan fivérekről! – így egy csillogó szemű kislány.

– Vagy a *Mozaikvilágok* vándorairól! – kiáltotta a Derran mellett ülő fiú.

– Inkább a Prófétáról mesélj! – és így tovább, jöttek az újabb és újabb kérések a gyermekek szájából.

A zsigongó gyerekszivaj teljesen betöltötte a lassan sötétségbe boruló kertet, Miolas harsány kacagása pedig boldogan szállt az addigra már hűvössé váló, a fák koronáját összeborzoló széllel.

A karcsú fehér torony erkélyén magányosan álló, pompás ezüstszín ruhát viselő nő kortalan arcán egy halovány mosoly árnya futott át, miközben figyelte a nemrég az erődbe érkezett szőke kisiút, aki arcán őszinte áhítattal hallgatta az öregember aznapi utolsó meséjét.

Egy pillanatra felderengett előtte egy, rég a korok homályába veszett emlék, melyben Miolas a káprázatos palota hófehér márványlépcsőjén ülve ugyanígy csalt mosolyt egy szertelen, alig néhány esztendőös fruska arcára az egyik hihetetlen meséjével.

Arein szemeit lehunyva kitárta kecses karjait, és némán engedte, hogy a pajkos szél barátságos áramlatai megcirógassák a szárnyait borító, aranyszínben ragyogó tollak ezreit.

S a gyermekek nevetése lassan beleveszett a zúgó levegő hangorkánjába, ahogy a Fehér Gárda főkapitánya erős csapásokkal felemelkedett, hogy aztán megkezdje az évszázadok során már szokássá nemesedett éjszakai utazását.

Szívét csordultig töltötték az egykori égi birodalom keserédes emlékei, s a halhatatlan úrnő szemében könnyekkel, ám arcán boldog mosollyal szabadon szárnyalt, mind magasabbra és magasabbra, túl az ismerősen hívogató felhők hófehér tengerén.

HALHATATLANOK

TÖRTÉNETEK EGY TÁVOLI VILÁGBÓL

„Valahol a valóság határain túl létezik egy világ, hol az emberek ereje olyan hatalmasra nőtt, hogy leigázták még a mennyeket is. És azok, kik egykor őrzőik voltak, most már köztük élnek. Ők a Halhatatlanok.”

Ismerd meg Nourost, a mesék földjét, minek történelmét évezredekken keresztül formálták az emberi birodalmak véget nem érő viaskodásai. Hol a végtelen hatalomvágytól fűtve országok emelkedtek fel és buktak el sorban, s hol az életet teremtő energia uralásáért varázstudók küzdenek már korok óta. Olyan hely ez, ahol a hatalomnak ára van, hiszen a mágia maga az Élet, és minden cseppje, mit a bolygótól eloroznak, a természet pusztulásához vezet. Hol semmi sem fekete vagy fehér, s hol senki sem egyértelműen jó vagy gonosz, mindenki küzd a saját boldogulásáért. Ezt a forrongó világot dúlta fel a bálványként és istenként imádott nép érkezése, hogy aztán fiaik és lányaik menedéket leljenek az emberek között, és lassan a maguk arcára formálják a halandók birodalmait...

Légy részese egy páratlan utazásnak, melyet Magyarország legújabb fantasy világa tár eléd egy különleges novelláskötet formájában! Csatlakozz te is a közösséghez, hogy aztán együtt írjuk tovább egy távoli világ történetét!

M I R A G E

